

lice (pracovní soud v K.) žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc doručením žaloby a uložil prvému soudu, by znovu zahájil řízení o žalobě, Heleně Herzigové pak uložil, by nahradila žalobkyni útraty dosavadního řízení. V důvodech uvedl, že jest vyzvati žalobce, by přesně udal podle § 75 čís. 1 c. ř. s. jméno a příjmení, zaměstnání a bydliště žalované. Útratový výrok odůvodnil tím, že Helena Herzigová zavinila pokračování ve sporu, do něhož vstoupila, ač věděla, že není žalovanou.

Nejvyšší soud odmítl rekurs Heleny Herzigové.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice s řízením mu předcházejícím, počínajíc doručením žaloby — patrně pro zmatečnost — a nařídil prvnímu soudu, by, pokusiv se o odstranění formálních vad žaloby, ji znovu doručil pravému žalovanému, (nikoli Heleně Herzigové, již odvolací soud nepovažuje za pravou žalovanou) a o věci znovu jednal a rozhodl. Právní moc tohoto usnesení nebyla vyhrazena. I v řízení před pracovními soudy platí o přípustnosti rekursu proti usnesením odvolacího soudu za odvolacího řízení ustanovení § 519 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 12184). Právo k rekursu proti usnesením odvolacího soudu jest v § 519 c. ř. s. upraveno zvlášť a rekursní důvody jsou tu výčetmo uvedeny. Nelze tedy stěžovatelčino oprávnění vyvozovati z ustanovení § 514 (2) c. ř. s., vytýká-li napadenému usnesení zmatečnost, ježto nebyla usnesením odmítnuta žaloba, což jest předpokladem ustanovení č. 2 § 519 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 11857). Neprávem uplatňuje stěžovatelka, že se to rovná odmítnutí žaloby, měla-li býti z dalšího řízení vyloučena, ježto nařídil odvolací soud, by procesní soud zahájil jednání s pravým žalovaným, kterým dle jeho názoru rekurentka není. Rekurentka nepodala žalobu a nemůže si proto stěžovati do odepření soudní ochrany, bylo-li vysloveno, že se jí věc netýká. Na souzený případ hodí se ustanovení čís. 3 § 519 c. ř. s., podle něhož rekurs není přípustný, zrušil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu a vrátil-li mu věc k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, aniž usnesení tomu vyhradil právní moc (sb. n. s. čís. 10498, 10042 a j.). Pokud si rekurentka stěžuje na to, že jí byla uložena náhrada procesních nákladů žalobkyni (patrně z důvodů § 48 c. ř. s.), jest rekurs nepřípustný podle § 528 c. ř. s.

Čís. 13638.

Služební pragmatika (zákon ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.).

Obmezení služebních platů suspendovaného zřízence nenastává přímo ze zákona jako následek suspense, nařízené přednostou služebního úřadu, nýbrž jen, bylo-li vysloveno disciplinární komisí. Takové obmezení z důvodu suspense může býti účinným teprve od doby, kdy bylo vysloveno usnesením disciplinární komise.

Ustanovení § 89 služ. pragm. neposkytuje služebnímu úřadu též oprávnění, zadržeti podřízenému část služebních platů ke krytí schodků.

Lhostejno, že obecní zaměstnanec nepodal proti usnesením obecního zastupitelstva o zadržení části služebních požitků stížnost k vyšším správním úřadům, stačí, že se proti zadržení platu, jež mu bylo oznámeno, bránil žalobou u řádného soudu.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv I 347/32.)

Žalobce byl trvale ustanoveným zřízencem žalované obce ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920. Rozhodnutím disciplinární komise žalované obce byl obmezen žalobcův plat na dvě třetiny. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované obci, by mu vyplatila část jeho služebního platu, již mu zadržela za dobu od 1. dubna 1930 do konce února 1931. Procesní soud prvního stálice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl, vycházej z právního názoru, že disciplinární komise žalované obce byla oprávněna obmeziti žalobcův služební plat i za dobu minulou, ovšem jen na dvě třetiny, a že žalovaná obec, pokud zadržela žalobci z jeho služebního platu více než jednu třetinu, byla k tomu oprávněna podle § 89 zákona ze dne 25. ledna 1914 čís. 15 ř. z.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu jest v obou směrech mylný. Rozhodnutí disciplinární komise žalované obce ze dne 26. února 1931 o obmezení žalobcova platu na dvě třetiny nemá zpětného účinku. Doslov §§ 145 a 146 zákona čís. 15/1914 ř. z. (služební pragmatika), jichž jest podle § 2 vládního nařízení ze dne 14. srpna 1920 čís. 483 sb. z. a n. užiti obdobně i v disciplinárním řízení proti trvale ustanoveným zřízencům obecním, svědčí jasně o tom, že obmezení služebních platů suspendovaného zřízence nenastává přímo ze zákona jako následek suspense, nařízené přednostou služebního úřadu, nýbrž jen tehdy, když bylo vysloveno disciplinární komisí. (Viz rozhodnutí čís. 7749 sb. n. s.) Je-li však podle zákona třeba výslovného výroku disciplinární komise, pak nelze pochybovati o tom, že takové obmezení z důvodu suspense může býti účinným teprve od té doby, kdy bylo usnesením disciplinární komise vysloveno (srv. o tom též nálezy nejvyššího správního soudu čís. 3614 a 4574 sb. Bohuslavovy). Názor, že disciplinární komise může podle § 146 zákona čís. 1/1914 ř. z. obmeziti služební platy i pro dobu minulou, je tedy mylný a rozhodnutí disciplinární komise žalované obce ze dne 26. února 1931, pokud v něm bylo vysloveno, že se potvrzuje obmezení žalobcových platů, usnesené obecním zastupitelstvem žalované obce dne 6. srpna 1930, jest proti žalobci bezúčinné, což bylo již prvním soudem správně vystiženo. Jest nerozhodné, že žalobce proti tomuto rozhodnutí disciplinární komise nepodal stížnost. Vždyť bylo vydáno v době, kdy byl již projednáván spor, v němž se žalobce domáhal zaplacení zadržovaných služebních platů a v němž soud jest oprávněn zkoumati i formální otázku, zdali disciplinární komise žalované obce byla podle platných předpisů vůbec oprávněna vydati rozhodnutí, o které tu jde. (Viz rozh. čís. 1189, 7749, 12.873 sb. n. s.) Není však třeba zkoumati, zda rozhodnutí disciplinární komise žalované obce ze dne 26. února 1931 jest proti žalobci účinné, pokud jde o dobu po jeho vydání, protože předmětem tohoto sporu jsou platy zadržené jen až do konce února 1931.

Neobstojí ani právní názor odvolacího soudu, že žalovaná obec byla podle § 89 zákona čís. 15/1914 ř. z. oprávněna zadržeti žalobci část jeho služebního platu. Ustanovení § 89 odst. (2) zákona čís. 15/1914 ř. z. předpokládá, že zaměstnanec byl odsouzen k náhradě škody administra-

tivním nálezem. Takový administrativní nález může podle § 89 odst. (1) služ. pragm. vydati služební úřad, jemuž přísluší oprávnění ukládati podřízeným podle platných předpisů náhradu útrat nebo škod. V dopisech žalované obce ze dne 12. května 1930 a ze dne 15. srpna 1930 nelze vůbec spatřovati administrativní nález odsuzující žalobce k náhradě škody, neboť se v nich žalobce k žádné náhradě škody neodsuze, nýbrž jen se mu v nich oznamuje z a d r ž e n í části jeho platu. Ani odvolací soud v těchto dopisech nespatoval takový náhradní nález, nýbrž vyslovil právní názor, že nebylo vůbec potřeba dalšího administrativního řízení a náhradního nálezu, ježto prý byla žalovaná obec podle § 89 služ. pragm. oprávněna z a d r ž e t i žalobci část jeho služebních požitků ke krytí případných schodků na základě toho, že žalobce sám v trestním řízení tyto schodky ve výši nejméně 6.800 Kč uznal a svou povinnost k náhradě škody v příčině jich nemohl popřít. Dovolatel vytýká napadenému rozsudku v tomto směru rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.). K tomu jest uvést, že žalovaná obec v řízení v první stolici vůbec netvrdila, že žalobce svou povinnost k náhradě škody uznal, nýbrž že přednesla jen, že žalobce v trestním řízení doznal, že zpronevěřil 6.800 Kč a že z toho nahradil pouze 700 Kč. Odvolací soud nebyl tudíž oprávněn sám od sebe zjišťovati žalobcovo uznání povinnosti k náhradě škody. Toto jeho zjištění není kryto přednesem žalované strany, důkaz o něm nebyl veden ani připuštěn a proto nelze k němu přihlížeti, ježto se přiči zásadě projednací. (Srovnej rozh. čís. 7651, 10.866 sb. n. s.) Mimo to názor odvolacího soudu, že ustanovení § 89 služ. pragm. poskytuje služebnímu úřadu též oprávnění, z a d r ž e t i podřízenému část služebních platů ke krytí schodků, jest nesprávný, neboť o takovém oprávnění se v § 89 služ. pragm. vůbec nemluví, nýbrž jen o vydání nálezu odsuzující k náhradě škody. Zadržení části platů ke krytí schodku a vydání nálezu odsuzujícího k náhradě škody, jemuž lze odporovati určovací žalobou, jsou přece opatření naprosto rozdílná.

Nezáleží ani na tom, že žalobce proti usnesení obecního zastupitelstva o zadržení části služebních požitků nepodal stížnost k vyšším úřadům správním, neboť postačilo, že se žalobce proti zadržení platu, jež mu bylo oznámeno, bránil žalobou podanou u řádného soudu, povolaného k rozhodování podle § 24 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n.

Čís. 13639.

Mimořádná vyživovací podpora podle §§ 6 a 15 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., vztahuje se jen na taková studia, která byla nastoupena k vůli průkazu o určitém vzdělání, jehož se objektivně vyžaduje k nastoupení praktického životního povolání. Nárok na drahotní přídavek na dítě zaniká, jakmile dítě, které studuje po 18. roku věku, dosáhne uvedeného účelu toho kterého studia a získá doklady o jeho úspěšném ukončení.

Pokud nevykazovalo další studium znaky studia »normálně« započatého .

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv I 902/32.)